

ఎరటి ఎండతో అంతవరకు తన ప్రతాపాన్ని చూపించిన సూర్యుడు పడమటికి వాలి చంద్రుడికి స్వాగతం పలుకుతున్నాడు. అలుపెరగకుండా తిరిగిన కాంక్రీట్ మిషన్ కూడా అప్పుడే విశ్రాంతి తీసుకుంది. బహుశ అంతస్తుల షాపింగ్ కాంప్లెక్స్ నిర్మాణంలో చమటోడ్చుతున్న కూలీలు మాత్రం ఇంకా పని చేస్తూనే ఉన్నారు. బండి స్టార్ట్ చెయ్యబోతున్న మేస్త్రి రామబ్రహ్మం కూలీల వైపు చూసి "ఇయాల కూలెవరికి ఇచ్చేది లేదు రేపటికూలితో పాటే ఇయాలి కూడా కలిపి తీసుకొండి..." అంటూ బండిని స్టార్ట్ చేసాడు. రామబ్రహ్మం మాట విన్న కూలీలు తలాడించి పనుల్లో మునిగిపోయారు కాంక్రీట్ తట్ట ఎత్తబోతున్న మంగ తట్టను అక్కడే దించి కంగారుగా మేస్త్రి దగ్గరికి పరుగెత్తికెళ్ళి తటపటాయిస్తూ "ఏమనుకోవద్దు బెమ్మంబాబు నా కూలి మాత్రం ఇచ్చేయండి..." అంటూ నసిగింది.. "ఏటే సెప్టే అద్దం కానేదా...! నీకు మల్లీ పెసల్గా సెప్పాలా...? పో...పో...అంటూ కసురుకున్నాడు..మంగ ఇంకా అక్కడే ఉండే సరికి వెళ్ళమన్నట్లు సైగ చేసాడు...మంగ మరింత చిన్నగా అదికాదు బాబు రేపటినుంచి నేను పనికి రావడం నేను...అందుకే డబ్బులిత్తే..." అంటూ గొణికింది....'ఓస్ ఇంతదానికేనా...నువ్వు సేసేదేం గవర్నరి గిరి కాదు నువ్వురాకపోతే పనులన్నీ ఆగిపోడానికి అంటూనే డబ్బును చేతిలో పెట్టాడు... నోట్లందుకుని అక్కడ నుంచి బయట పడిందో లేదో మంగ మొహం వెలిగి పోయింది... చెట్టుకి కట్టిన ఉయ్యాలలో నుంచి చంటాడ్డి ఎత్తుకుని ఇంటి మొహం పట్టింది...చాలాకాలం తరువాత మంగలో సంతోషం కనిపిస్తోంది...రోడ్డు ప్రమాదంలో భర్త బంగార్రాజు చనిపోయిన తరువాత తప్పని పరిస్థితుల్లో కూలి పనికి వచ్చిన మంగ రేపటి నుంచి ఈ చాకిరి తనకి ఉండదనుకుంటోంది...

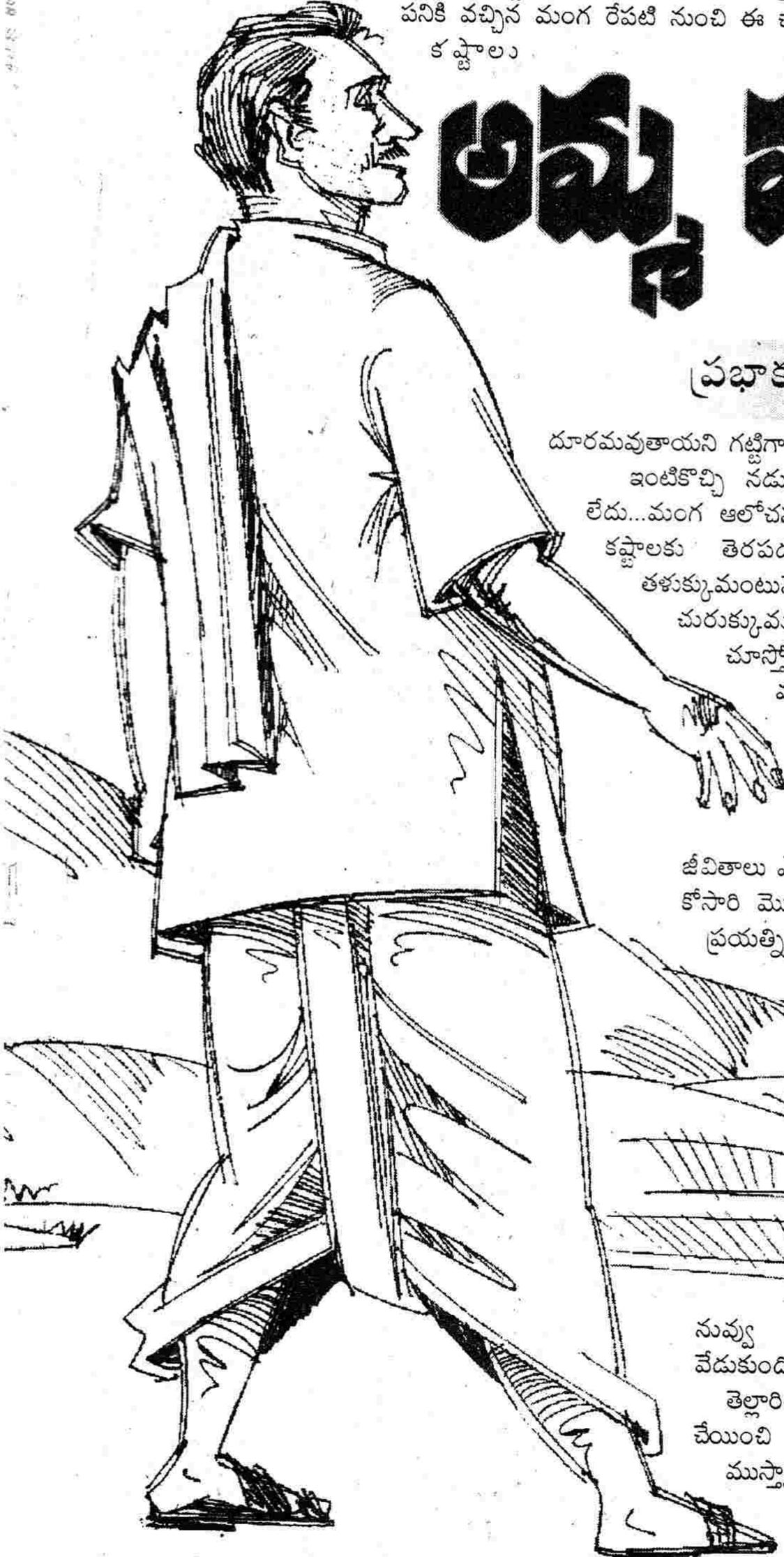
కష్టాలు

అమ్మ మగ్గు కథ

ప్రభాకర్ ఆరిపాక

దూరమవుతాయని గట్టిగా నమ్ముతోంది... ఇంటికొచ్చి నడుంవాల్చిన మంగకు ఎంత సేపయినా నిద్రపట్టడం లేదు...మంగ ఆలోచనలన్ని రేపటికోసమే సంవత్సరం నుంచి పడుతున్న కష్టాలకు తెరపడబోతుందన్న ఆనందం ఆకళ్ళ మెరుపులో తళుక్కుమంటునే ఉంది... సాయంత్రం చల్లగా జారుకున్న సూరీడు చురుక్కుమనేలా ఎప్పుడు ఉదయిస్తాడా అని ఎదురు చూస్తోంది...కష్టం...సుఖం... ఇవేమీ ఎరుగని పిల్లలు మాత్రం ఆదమరిచి హాయిగా నిద్ర పోతున్నారు...వాళ్ళని చూడగానే అంత ఆనందంలోను ఓ కన్నీటి చుక్క చెక్కిలి నోసారి తడిపేసింది. 'మేడలు కట్టి కారుల్లో తిరగక పోయినా తిండికి గుడ్డకి లోటు లేకుండా ఈళ్ళ జీవితాలు ఎలి పోతే సాలు నాకింకేం వద్దుదేవుడా...' అని దేవుడి కోసారి మొక్కి కన్నీళ్లు తుడుచుకుంది... నిద్ర పోడానికి ఎంత ప్రయత్నిస్తున్నా ఆలోచనలు దాడి చేస్తూనే ఉన్నాయి. లోపలేం తోచక బయటకొచ్చి అర్థసున్నాలా అరనవ్వు నవ్వుతున్న చంద్రుడ్ని చూసి "ఏం సందమావం ఎంతసేపలా సీకట్లో సక్కర్లు కొడతావ్"

నువ్వు పోయి సూరుడ్ని పిలవొచ్చుగా...అని వేడుకుంది...చాలాసేపటికి గుమ్మందగ్గరే నిద్రలోకి జారుకుంది. తెల్లారింది మొదలు ఒకటే హడావిడి...పిల్లలకు స్నానాలు చేయించి గంజన్నం తినిపించింది... తర్వాత 'మంగ కూడా ముస్తాబైంది...' అమ్మో టైవయిపోయింది పదిగంటల కల్లా వత్తానన్నారు... నథు నడు..." అంటూ ఒక చేత్తో

Handwritten signature

షాశ్వతేని పట్టుకుంటూ మరో చేత్తో బిడ్డని చంకకి ఎత్తుకుంది... ఉరుకులు పరుగులతో వెంటి నుంచి బయట పడింది.

చంక నుంచి జారిపోతున్న తన ఎనిమిది నెలల బిడ్డను ఆలాగే పైకి లాక్కుంటూ శివాలయానికి చేరుకుంది... శివుడికి బయట నుంచి ఓ దణ్ణం అలా పెట్టేసి మెట్ల వద్దే కూర్చుంది మంగ... పిల్లల్నిద్దర్ని కూడా అక్కడే కూర్చోబెట్టి వచ్చేపోయే వారందరిని ఆసక్తిగా గమనిస్తూ ఎవరికోసమో ఎదురు చూస్తుంది... సోమవారం కాకపోవడంతో భక్తులు పెద్దగా లేరు... మంగ గుడి దగ్గరకొచ్చి చాలా సేపయింది... ఎదురు చూపులతో కాస్తంత నీరస పడ్డ మంగ అటుగా వెళ్తున్న ఓ వ్యక్తిని ఆపి "టైమెంతయింది సారూ...!" అని

అడిగింది సెల్ ఫోన్ లో టైము చూసిన ఆ వ్యక్తి "ఒంటిగంటన్నర..." అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు "ఒంటిగంటన్నర..." అని వినగానే మంగలో ఆందోళన పెరిగింది... "ఏంటిది పదోగంట కల్లా వత్తాన న్నారు... కొంపతీసి మనసేమన్నా మార్చుకున్నారా... ఏవయింటుందబ్బా... ఆఁ... ఎంత టైంవయినా వత్తాన న్నారు కదా...! అయినా మనలాగా ఆళ్ళేం తీరిగా ఉంటారా...? ఆ బాబుకేం అర్జంటుపని తగిలినాదో..." అంటూ తనని తాను సముదాయించుకుంది...

